

skal overfor den ærede Ordførers Bemærkninger udtale, at det maa være Finansministerens Opgave, siden han har Bemyndigelse dertil, at afgøre saadanne enkelte Tilfælde, som vil blive ham forelagt gennem Klager, efter bedste Skøn og i principiel Overensstemmelse med de Tilfælde af lovmæssig Undtagelse, som Loven angiver. Naar den ærede Ordfører ligesom Betænkningen anfører som Eksempel den saakaldte akkumulerede Indtægt, skal jeg sige, at en saadan kan komme til at danne Grundlag for et Skøn fra Finansministeriets Side om, hvorvidt Skatten helt eller delvis kan bortfalde. Der kan f. Eks. tænkes et saadant Tilfælde, at en Sagfører eller anden Mand har været Eksekutor i et Bo, og dettes Behandling har strakt sig over en meget lang Aarrække, medens Honoraret først kommer til Udbetaling i det enkelte Skatteaar, hvorved Mandens samlede Indtægt eller Merindtægt kan stige ret uforholdsmæssigt. Et saadant Tilfælde er nævnt i Betænkningen, og saadanne Tilfælde mener jeg ogsaa kan danne Grundlag for Finansministerens Skøn om, hvorvidt Skatten skal formildes eller bortfalde.

Ændringsforslag Nr. 8 vilde ikke give mig Anledning til nogle Bemærkninger, hvis ikke det ærede Medlem fra København (Poul Rasmusen) nu havde forespurgt, om man ved Gennemsnitsberegningen for de Selskabers Vedkommende, der har en eller flere Krigsmaaneder med i deres Regnskabsaar, kunde medtage Skatteaaret 1912—13. Jeg vil fraraade et Ændringsforslag herom, jeg tror ikke, der er nogen Grund til at gøre dette; her er kun Tale om to Aar, og Tilføjelsen af endnu et Aar betyder noget. Jeg maa sige, at naar man alligevel har et saadant Gennemsnitsaar, hvor en eller flere Krigsmaaneder i 1914 gaar med, tror jeg ikke, man skal gaa videre.

Om Ændringsforslag Nr. 9 har jeg at sige, hvad ogsaa den ærede Ordfører rigtigt bemærkede, at i Lovforslagets oprindelige Affattelse, ganske sikkert ikke, som det ændredes i Folketinget, var den Bestemmelse, der her findes, i Virkeligheden indbefattet i Lovforslagets Bestemmelser.

Endelig skal jeg om Ændringsforslag Nr. 10 sige, at Finansministeriet meget vel kan tiltræde og ogsaa har tiltraadt det Ændringsforslag, hvorved Lovforslaget i Virkeligheden faar sin oprindelige Titel.

Det ærede Medlem fra København (Poul Rasmusen) har endnu nævnt, at der kunde være Grund til at udtale, at en Bestyrelse, der vilde blive den ansvarlige

for Skatten i Tilfælde af et Selskabs Opløsning, har Regres til sine Aktionærer. Jeg skal intet have imod, at der fra det ærede Medlems Side stilles et Ændringsforslag i saa Henseende mellem anden og tredje Behandling. Hvis det ærede Medlem vil gøre det, og Udvalget tiltræder Forslaget, skal ogsaa jeg kunne tiltræde det.

Jeg glemte at omtale de Bemærkninger, det nævnte ærede Medlem gjorde med Hensyn til Brugsforeningerne. Der er Forholdet det, at en Brugsforening, der ikke sælger til andre end sine Medlemmer, overhovedet ikke kommer til at betale Skat efter den nugældende Formue- og Indkomstskattelov. Det vil da være ganske umuligt at medtage saadanne Brugsforeninger ved en Lejlighed som denne, idet vi ikke vilde kunne beregne en Merindtægt for dem, naar vi ikke havde en tidligere Gennemsnitsindtægt at gaa ud fra. Altsaa, disse Foreninger kunde overhovedet ikke komme med i denne Lov, som drejer sig om en overordentlig Indkomstskat, der sættes i Forhold til en tidligere Skat. Derfor vilde det — ganske uden Hensyn til det principielle Spørgsmaal — ikke have været muligt at behandle denne Sag paa dette Lovforslag, og jeg maa ligesom den ærede Ordfører fraraade, at man optager et saadant principielt Spørgsmaal til Afgørelse ved denne Lejlighed. Spørgsmaalet vil jo komme til Drøftelse, naar vi kommer til paa ny at forelægge Formue- og Indkomstskatteloven for Rigsdagen. Det skulde allerede være sket i 1917, men er ved en Lov, der er vedtaget af Rigsdagen, udsat til senere. Selskaber, der har været satte i Indkomst- og Formueskat, af hvilken Art de saa er, maa ogsaa kunne komme ind under denne Lov. Der har vi den tidligere Indkomst at rette os efter.

Ordføreren (Dalsgaard): Jeg takker den højtærede Finansminister for de Udtalelser, han fremsatte om Forstaelsen af sidste Stykke af den nye § 6, der giver Finansministeren en almindelig Bemyndigelse til, naar Forholdene i særlig Grad taler derfor, at eftergive eller nedsætte Skatten. Disse Udtalelser faldt ganske i Traad med det, jeg fremsatte, hvad ogsaa den højtærede Minister bemærkede, og med de Udtalelser, der desangaaende er fremsatte i Betænkningen. Den højtærede Finansminister udtalte, at naar han havde kunnet imødekomme Udvalget paa forskellige Punkter saa meget, som han